

תלמודו בידו

יבמות

דף עד עמוד ב

- א] מנין שטמא אסור באכילת תרומה ?
- ב] טמא שטבל, מתי ניתר באכילת מעשר שני ?
- ג] מתי טמא שנטהר מותר בתרומה ובקדשים ?
- ד] במה תרומה חמורה ממעשר שני ?
- ה] במה מעשר שני חמור מתרומה ?

א] שנאמר "איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב, בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר". והכוונה לתרומה שנאכלים לכל זרע של אהרן, בין אנשים ובין נשים. ואין לומר שהכוונה לחזה ושוק. שהם אינם שוים בזרעו של אהרן, שהרי בת כהן שנתאלמנה מישראל [אף ללא ולד] אינה חוזרת לאכלם.

ב] מיד אחר הטבילה, שנאמר "ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים". "קדשים", זה מעשר ולא תרומה: 1. מעשר קל מתרומה, שאין בו מיתה בידי שמים. 2. בתחילת הפסוק כתוב "נפש", והיינו מעשר ששוא בכל נפש ואפילו ישראל.

ג] תרומה: אחר הערב שמש, שנאמר "ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים". ואפילו אם הוא מחוסר כפרה, שאין הקרבן מעכב לתרומה. קדשים: החייב בקרבן וכגון זב בעל שלש ראיות, מצורע מוחלט, לאחר שמביא קרבנו. שנאמר "וכפר עליה [היולדת] הכהן וטהרה", והיינו לקדשים. [כי עד הבאת קרבנה קרויה טמאה, ו"הבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל".]

ד] 1. האוכלה בטומאת הגוף חייב מיתה בידי שמים. 2. אסורה לזרים. 3. זר שאכלה בשוגג חייב קרן וחומש. 4. אין לה פדיון.

ה] 1. טעון הבאת מקום לירושלים. 2. טעון וידוי. 3. אסור לאונן. 4. אסור לבער ממנו בטומאה. 5. האוכלו מעשר טמא לוקה. 6. חייב בביעור.